

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
 Published three times a week by the Ukrainian Labor News Ass'n,
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
 Winnipeg, Man.
 Subscription per year \$4.00
 Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
 газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень:
 у вівторок, четвер і суботу.
 Видає Стіварищення "Українських Робітничих Вістей".
 Передплата на рік \$4.00
 Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
 Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada
 Неповищення в газеті рукописів не звертається, хіба що дописувачеві ви-
 разно зазначити, що бажав звороту свого рукопису на случай його непо-
 внищення та залучити поштової стемпелю на його пересилку.

ДОЛЯ РОБІТНИКА.

В понеділок знайдено на мості, коло Риверсайда кладбища в Вінніпегу поведеного українського робітника Прокопа Пана-
 гапка. Покійникові було 53 роки і до самогубства, як зазна-
 чують місцеві англійські дзвенники, довело його розлучення по-
 ложення ізза безробіття. Довгий час він не міг ніде дістати
 роботи і жив у якихсь людей на невеличкому гомтеді в West
 Сейнт Пол, де за всяку помід доставав тільки харч. Був він,
 правдоподібно, жонатий, але де знаходиться його жінка — чи
 тут, чи в старому краю — не відомо.

Така гірка доля робітника. Працював, гарував до 53. ро-
 ку життя, а прийшлося остатись без праці кілька місяців і не
 було за що жити. Ходив, шукав кущів на свою робочу силу і
 не міг її продати нікому з визискувачів. Не міг знайти занят-
 тя може тому, що на його місці є тепер багато молодих, сил-
 ніших рабів, з праці яких можна видусити більше зиску.
 Не було кому ним заопікуватися. Собаками, котами і про-
 чими звірятами опікується буржуазне суспільство і його до-
 бродійні інституції, але старим робітником... хто про робітни-
 ка-дає.

Він не просив милостині, шукав праці, якою хотів чесно
 нажити собі заробити. Не найшовши праці нішого поря-
 тунку, він заподівав собі смерть. Хто винен за смерть цього ро-
 бетара? Винен проклятий наш суспільний порядок, в якому
 паном життя і смерті робітника є упривілейована капіталі-
 стична класа. Бо в теперішньому суспільному ладі, з його пр-
 ватною власністю, той, хто контролює заняття робітників, є
 рівночасно паном їхнього життя і смерті. Заохоче капіталіст
 дасть робітникові заняття і дасть йому спромому існувати, а не
 захоче, не дасть і робітник, не посідаючий машини ні знаряддя,
 до яких він міг би приложити свою працю, все одно, що засу-
 джений на смерть.

Подібні випадки самогубства робітників через те, що не
 можуть знайти праці, преса занотує майже кожного дня тут,
 в Злучених Державах і по всіх буржуазних країнах. Буває, що
 робітник або робітниця убиває своїх дітей і себе, щоб ратува-
 тись від страшних мук голоду і нужди. І ці випадки проявляють
 ся серед робітників всіх народностей і категорій. Дуже часті
 вони серед повернувшись з війни робітників, бувших жовірів,
 що воювали за забезпечення "своєї країни". Кроважаний ка-
 пітал не знає ріжниць, він всіх своїх рабів однаково розча-
 лює, коли вони йому більше не потрібні.
 Чи-ж дивно, що многи жертви безробіття спасаются від
 голодової смерті кравдикою, рабунками. Чи-ж дивно, що сує-
 пільно-економічні умовини в теперішньому ладі витворили спе-
 ціалістів — злодіїв, рабівників і убивць.

І доки буде існувати капіталістичний лад, ніякі реформи,
 ніякі старання не вигублять цього зла. Тому працюючі маси по-
 винні всіма силами змагатися до його повалення. Буржуазія не
 бажав змін теперішнього суспільного ладу, бо він її вигідний.
 Ніде не чули ми про випадок, щоб денебуди на мості знайдено
 поведеного буржуа, що не міг дістати заняття. Скорше-б він
 повисився, як би його заставлено до дійсної праці. Буржуазія
 панує, а працюючі маси терплять недостатки і нужду, яка час-
 то доводить до самогубства.

Тільки не самогубством, а спільною боротьбою проти ка-
 піталізму, боротьбою за комунізм працюючі врятуються із те-
 перішнього свого жалденного положення.

ДОЛЯ СОБАКИ.

Понад вістка про трагічну смерть якогось робітника на
 сторінці буржуазної преси, то її помістять звичайно кілька
 словами, в невідомому місці. Ні слова співчуття ні доброго
 спомину. Але як злодне любима собака знатного буржуа, то
 вісти про це друкує ця преса обовязково на першій сторінці,
 великими черенками, ще й містить фотографії собаки і соба-
 чого пана.

Здохла оце любима собачка Падеревського, відомого
 польського пніста і буйного прем'єра Польщі, погромщика
 і україноіда, і буржуана преса так розжалобилась, немов би за
 рідним батьком. Ще тільки заслабко це собаче панськеотво-
 рення, то буржуазні часописи не вгадали від жалісного завиван-
 ня, що може в пана Падеревського собачого свояка не стане.

Росказували ці часописи історію цієї собачки: Пинг Лоун
 вона звалась і походила від китайського імператора, котрий
 подарував її Падеревському. Іздала вона в спеціальному Пул-
 ман-вагоні з Падеревським. Кухарі перегодували її спеціаль-
 но для цієї приготуваннями смачними стравами і вона здо-
 хла. Не вратували її спеціалісти ветеринари, і яких Падерев-
 ський сам плакав за нього, як за рідною мамочку.

Ось як ріжницька доля панської собачки від долі людини —
 робітника і яка ріжниця в відношенню буржуазного світа до
 них. Пояснити це відношення дається хіба тим, що буржуазія
 в сврйому розбещенні і звинродиноді дійшла вже так далеко і
 затратила людські почування до той міри, що її бляжчі вже со-
 баки, чим дійсні люде.

Не даром то у нас вже давна в народі поняття звязку панів
 з собаками нашло для себе популярний вислів: "що пан то
 собака".

Поруште справу "Українських Робітничих Вістей" на най-
 ближчим вашім зібранні, хай всі про те говорять, хай всі здо-
 бують нових передплатників.

Як що маєте якісь добрі пропозиції, які помогли-б поши-
 рити "Українські Робітничі Вісті" та здобути більше нових пе-
 редплатників, пишть про це до адміністрації, яка кожному добру
 думку візьме під розвагу.

Пам'ятайте, що нашим класем в місяці маю є: 2.000 нових
 передплатників!

ЗА ЩО Я ЛЮБЛЮ ГАЗЕТУ.

Писав я вже про це, пишу й
 буду писати!

— За що я люблю газету?
 Дивне питання — чи не пра-
 да?

Може "для кого" й дивне, а
 для мене ні... для мене звичай-
 не, природне. Люблю газету —
 і годі.

Кожна людина щось любить.
 Пан любить дерти шкіру з
 робітника; піп любить грішних
 людей; пністи люблять само-
 гонку; Рипиндія "любить"...
 Жидів і більшовиків; а я люблю
 газету.

Але є газета, і газета.
 Отож я люблю оту без "и"
 газету.

ДОЛЯ СОБАКИ.

За що-ж я люблю газету?
 Зараз вам скажу.
 Говорачи словами Рипинді
 — гостюємо ми собі в Канаді.
 А поговірка каже: "в гостях
 добре, а дома таки ліпше".
 І кучю нам за домом. Кор-
 тить глянути хоч одним оком,
 що там діється.

І тут мені приходять з допо-
 могою газета. Я беру робіт-
 ничу газету. Беру тільки ро-
 бітничу, бо лише її вірю, бо
 лише вона мені розповідає, як
 жиятья моему братові, сест-
 рі, товаришеві під панською
 владою.

Але її читаю, і бачу і знаю.
 Але це було колись. Замов-
 ла вже робітничо-селянська
 газета в Галичині. Шляхта зам-
 кнула її уста, задушила, людей,
 що коло неї працювали, кину-
 ла в тюрму.

І все це мені ще більше гово-
 рити, чим сама газета. Це ме-
 ні каже, переконує, що багач
 — ворог бідного, що пан —
 ворог селянина й робітника.

А з другого боку:
 Як я знаю, що робітничі га-
 зети в Галичині заборонено, а
 редакторів кинено в тюрму?
 Товаришу, друже мій! — Я
 знаю це знова таки з газети...
 з іншої газети, яка виходить
 може й поза границями Гали-
 чини.

Дай руку, товаришу, а я по-
 веду тебе по казематах поль-
 ської шляхти, по полятих кро-
 вю і потом полях Галичини,
 покажу тобі могили поляглых,
 замучених цивілізованими ка-
 драми наших братів, товаришів!
 Дивись товаришу: ось тіло
 Ольги Бесарабової, замордова-
 ної катями у львівській в'язни-
 ці. Воно

Мій провідник і мій учитель
 — газета, веде мене далі по
 тюрмах Галичини. Йди і ти,
 читачу, зі мною. Не бійся ді-
 литись на здобутки капіталі-
 стичної цивілізації.

Ось, бачиш, арештовано у
 Львові під замітом комунізму
 студента Брехера. Чотири го-
 дини підряд б'ють його голо-
 вою об стіну, щоби признався.
 Катують нагайми... А відтак
 ще й електричним током. Це
 найновіший спосіб катування в
 польських тюрмах.

А по селах гарцюють жан-
 дарми...
 А галицькі землі віддають
 маураам за те, що вони обова-
 зуються служити польській о-
 хранці.

**ЧИ БУДЕ 2.000 НОВИХ
 ПЕРЕДПЛАТНИКІВ?**

Ми віримо, що буде, бо з усіх закутин Канади
 товариші робітники і фермери і товариші робіт-
 ничі пишуть нам, що вони приготуються до за-
 вязної кампанії в місяці маю в користь своєї газети.
 А це є найкраща запорука, що кампанія увінчається
 бажаним успіхом. Вони готовляться до гарячої
 кампанії, бо знають, що

"Українські Робітничі Вісті" — це їх газета,
 для них видається і ними контролюється; що
 "Українські Робітничі Вісті" — це та зірка, що
 освічує шлях, по яким йдуть всі трудящі і понево-
 лені до кращого завтра; що

"Українські Робітничі Вісті" — це меч, перед
 котрим обманці і визискувачі, що жиять потом і
 кровю працюючих, не в силі встояти; що
 "Українські Робітничі Вісті" — це розсадник
 чистого і здорового духового корму, що підри-
 плає всіх працюючих на силах в боротьбі з їх гно-
 бителами; що

"Українські Робітничі Вісті" — це приятель,
 товариш і учитель працюючих мас, що вчить ясно
 і зрозуміло, як тим масам поступати, щоби здобу-
 ти краще життя; що

"Українські Робітничі Вісті" — стараються у-
 вірити в найтемішну закутину, поширити там світло
 правдивої науки і убити темноту; робітники і ро-
 бітничі знають, що

"Українські Робітничі Вісті" завжди вказують
 несправедливість нинішнього капіталістичного ус-
 трою, обороняють інтереси робітничої класи та
 приготують робітників-нуждарів до нового кра-
 сного суспільного ладу, де не буде кривди для од-
 них і розкоші для других, а буде рівність, любов
 і воля для всіх працюючих.

І тому то робітники і фермери постановили в
 місяці маю попрацювати так широко для своєї газети,
 що кінець її кампанії принесе "Українським
 Робітничим Вістям"

2.000 НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

**Плач і розпука в землі Га-
 личій.**

Однак і там не всі плачуть.
 Навіть є там Українці, яким
 добре жиять... Бо вони по-
 магають шляхті гнобити хло-
 па... такі українського. Газети
 їх існують. І властители їх па-
 нують. І Українцями вони на-
 зиваються. І патріотизмом ве-
 личаються.

Ще одна картинка, товари-
 шу.
 Я не хочу, щоби ти мене
 мильно зрозумів. Та газета, з
 якою я те все вичитав і тоби вко-
 роті переписав, ніколи не про-
 стила-б мені однокобости.

Ні та газета, ні я не хочемо,
 аби ти, товаришу, думає, що
 під панською Польщею тяжко
 жиять тільки українським пра-
 цюючим масам, а польським
 добре; що польські пани і жан-
 дарми обходяться добре з
 польським робітником. Ні, то-
 варишу, вони обходяться з
 ним по панськи, по цивілізо-
 ваною.

Ось як вони з ним обходять-
 ся:

"Недавно (польська) поліція заарештувала на станції Зомбковіц робітника Станіслава Гощика і бляжчик одержати від нього якийсь посвідчен-
 ня, почала його несласно бити. При цьому був присутній начальник відділу поліції Петровський. Били Станіслава Гощика по обличчю, но-
 гах і голові, а відтак закували руки й ноги, поклали на землю, вкляли між
 ногами залізний аріт так, щоб п'яти бу-
 ли доверху, накрили голову хусткою,
 щоб не міг бачити, хто його б'є, і бі-
 ли по п'яти доті, доки він не став
 неперитомим. Коли він прийшов до
 пам'яті — розсували і вимагали, щоб
 він танцював по кімнаті і увесь час
 знов бив його. Гощик не міг дати
 пошлі потрібних свідчень і його знов
 почали бити, поки в нього не пішли
 кров ротом і носом. Про становище
 його відомо тільки від злочинця су-
 дової комісії, що огляда Гощика в
 тюрмі після катування. Комісія кон-
 статувала, що все тіло його в ранах.
 Гощик пролежав 16 днів в шпиталі і
 випускний звідки, бо не мав грошей
 заплатити за лікування".

Соймові посли Станчик і
 Курілович інтерв'ювали в
 цій справі в соймаі. І міністер
 Кернік сказав, що, у Гощика
 попухли п'яти тому, що "він
 п'яний бився п'ятима об стіну".

Мені розповідали це інші га-
 зети, я все списав, а "Україн-
 ські Робітничі Вісті" розсе-
 лять все це тим, хто їх читає.
 То-ж робіть, товариші, так,
 щоби "Українські Робітничі
 Вісті" в Канаді читав кожний
 український робітник і фар-
 мер!

А коли він навчиться їх чи-
 тати — він буде любити їх так,
 як і я люблю газету...
 Тільки не рипиндіячу.

Мусій.

"БІЙ ЖИДІВ! СПАСАЙ НЕНЬКУ УКРАЇНУ!"

В російських чорносотенців-
 погромщиків за царських часів
 був популярний клич: "Бей
 жидів і спасаєй матір Росцію!"
 Цей клич присвоїли собі тепер
 українські патріотичні хуліган-
 и-погромщики і переробили
 його на: "Бий Жидів! і спасаєй
 ньеньку Україну!"

Защо-ж їх бити?... Ну, а во-
 ни нашо Жиди. Раз вони Жи-
 ди, то значить, треба їх бити.
 А кого будуть хуліган-по-
 громщики бити, як Жидів не
 стане, як їх всіх виріжуть?...
 Ну, тоді... тоді прийдесть
 створити нових якихсь Жидів.
 Авже-ж, що прийдесть. Бо
 що-ж тоді робитимуть, погром-
 щики. Ім необхідно мати Жи-
 дів, бо як-же без них вони зумі-
 ють виявити свій патріотизм.
 Бо, бачите, весь патріотизм
 так російських як і україн-
 ських хуліганів-погромщиків
 виявляється в їхній травлі і на-
 падах на Жидів.

Нічого "іншого", щонебудь
 корисного для українських
 трудових мас, вони не робили
 й не роблять. Тільки страшать
 Жидами, Жидів лають і на Жи-
 дах згонять всю свою чорно-
 сотенну злобу. Це весь зміст
 їхнього патріотизму.

Давніше кричали наші патрі-
 отичні хулігани-погромщики,
 що біда українського народу
 від того, що Жиди на Україні
 нетрудовий елемент, не хо-
 чуть працювати на рідні, так
 як українські селяне, тільки
 займаються торгівлею, спе-
 куляцією то-що.

Тепер, коли Радянська влада
 знищила царські земельні за-
 кони, які не дозволяли Євре-
 ям посідати землю і дава їм
 таке-ж саме право, як і всім
 прочим своїм горожанам, осі-
 дати на землі і ставати рільни-
 ками, щоб з нетрудовою зро-
 бити їх корисним, продуктив-
 ним елементом, погромщики
 підняли крик, що й є погано.

Чому погано? — спитайте їх.
 Коли всяких отих склепарів,
 торговців заставити працюва-
 ти на рідні, в фабриках, заво-
 дах то-що, як працюють укра-
 їнські і інші селяне та робі-

Так відповіть польський мі-
 ністер польським посдам, на
 їх запит про катування поль-
 ськими жандармами польсько-
 го робітника.

Це, товаришу, є класова бо-
 ротьба.
 І правильно освітає її ли-
 ше робітнича газета. Кожний
 працюючий — робітник і фар-
 мер — повинен читати лише
 газету, яка видається коштом
 працюючих і для працюючих,
 отже робітничу газету.

"Українські Робітничі Ві-
 сти" дали клич: **Дві тисячі но-
 вих передплатників в маю мі-
 сій!**
 Шо-ж це значить?

А це, товаришу, значить, що
**дві тисячі нових читачів нашої
 газети повинні знати, що в сві-
 ті діється, що діється в їх са-
 рій домівці — в Галичині і як
 поживається їм самим "в го-
 стях" в Канаді.**

Щоб вони знали, щоб вони
 училися, щоб розуміли.
 Дві тисячі нових передплат-
 ників — це дві тисячі нових
 членів нашої організації.

Придбайте їх, товариші, для
 своєї газети! Научіть їх читати
 газету! Цим зробіть їх розум-
 ними людьми. — Бо коли я
 читав все вище наведене в ін-
 шій газеті, навіть в кількох га-
 зетах, в газетах, що друкують-
 ся в інших мовах і в рідних
 країнах, то ось тут акороткі
 переповів це для вас, щоби й
 ви знали і другим сказати.

Може сумне, невеселе, рідко
 я ніні переповів, але шо-ж ро-
 бити? Яке життя, така його
 відбитка.

Мені розповідали це інші га-
 зети, я все списав, а "Україн-
 ські Робітничі Вісті" розсе-
 лять все це тим, хто їх читає.
 То-ж робіть, товариші, так,
 щоби "Українські Робітничі
 Вісті" в Канаді читав кожний
 український робітник і фар-
 мер!

А коли він навчиться їх чи-
 тати — він буде любити їх так,
 як і я люблю газету...
 Тільки не рипиндіячу.

Мусій.

**Світ поділений тепер на два
 табори — революційний робіт-
 ничий і контрреволюційний
 буржуазний. Оба вони собі
 смертельні вороги. І Євреї та-
 кож поділені і знаходяться в о-
 бох таборах.**

Українські патріотичні по-
 громщики з контрреволюцій-
 ного буржуазного табору не-
 навидять лише тих Євреїв, що
 знаходяться в робітничому та-
 борі. Вони не мають нічого
 проти таких Євреїв, як Марго-
 ліні, Ротшильди, лорди Рідін-
 глі, Самюелси, і дуже шанують
 таких Євреїв, як Гомперс, ні-
 коли нікого слова про них не
 кажуть, навіть Жидами не на-
 зивають. За те єврейських ко-
 муністів різали-б і на рожи б
 пекли. Вони не мають нічого
 проти колонізації Східної
 Галичини (чи згадують вони
 про це?), де прямо видирають
 землю з рук українського се-
 лянства і дають польським ко-
 лоністам, бо це роблять пани
 з табору, якому ці гнідкі плазу-
 ни служать.

Десять тисяч польських ко-
 лоністів порозміщувано вже
 на землях Західної України.
 Чи чув хто, що ці погромщи-
 ки якнебудь проти цього обви-
 вались? Та якже їм обвини-
 вати проти польських панів,
 Це-ж пани, а проти панів вони
 не виступають. А як на Радян-
 ській Україні тільки подумали
 про те, щоб єврейській бідноті
 дати змогу осістися на не за-
 нятій державній землі, то це
 може ні один Єврей не виїхав
 на ню, як цих погромщиків в
 печінках запекло і вони закри-
 чали: "Бий Жидів і спасаєй
 ньеньку Україну!"

Цей хуліганський поклик
 пробивається крізь всю їх ба-
 зирну. Бо шо-ж значить во-
 но інакше: в місті Жидів не
 треба, бо шкідливі, землі їм
 теж не дає. Отже що з ними
 зробити? Оставити патріотич-
 ним хуліганам-погромщикам
 для погромів?..

Забудьте панове хулігани,
 Ваш час погромів на Україні
 безповоротно минув. Ні ви, ні
 ваш хуліганський рід в Європі
 не зможе вже більше купатися
 в невинній людській крові на
 Україні.

Вони-ж чий? Де вони жи-
 ють? Чи не на Україні? Те
 Марголіні і інші подібні їм
 багатирі Євреї, що йдуть
 рука об руку з українською
 патріотичною буржуазною
 зграєю, вони "українські Жи-
 ди", хоч і не живуть на Укра-
 їні, і їм можна би мати фільвар-
 ки, як би так не радянська там
 влада, а єврейська біднота, що
 живе на Україні, не має мати
 права осістися і працювати на
 землі? Самі-ж ви казали...

Еге, казали колись, бо так
 треба було, а тепер кажуть
 зовсім що іншого, бо... бо та-
 кож так треба їм говорити.

Щоб надати зрівнянню Євреї-
 в правах, що до користуван-
 ня землею, з усіми горожана-
 ми інших національностей в
 Радянських Республіках якесь
 особливе "значіння, україн-
 ська і російська чорносотенна
 преса пустила качку про ра-
 дянський "таємний план" ство-
 рення "жидівської радянської
 республіки" над Чорним мо-
 рем. Ця преса вже навіть ви-
 значила границі цієї майбутньої
 республіки і призначила їй аж
 14,000,000 десятин землі.

Коли ці патріотичні геомет-
 ри міряють землю на десятини,
 то видно міряють не поверхню
 країни, якої не міряться деся-
 тинами, але землю придатну
 для управн, сінокосів то-що. І
 коли воно так, то українські
 патріотичні погромщики по-
 щедрилися і віддали неабияку
 площу під цю "єврейську ре-
 публіку", бо цілу третину
 вської придатної землі на Укра-
 їні. Комуністи самі не дали-б
 Євреям стільки землі, бо їм
 так багато не потрібно, а по-
 друге, стільки свободної при-
 датної землі на цілій Україні
 немає. Сталося це мабуть зав-
 дяки тому, що ці українські